

עפ"א (חיפה) 77287-07-24 - ולדי ימייב נ' מדינת ישראל - עיריית חיפה

עפ"א (חיפה) 77287-07-24 - ולדי ימייב נ' מדינת ישראל - עיריית חיפה
עפ"א (חיפה) 77287-07-24
ולדי ימייב

נ ג ד

מדינת ישראל - עיריית חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[18.09.2024]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה בתיק עמ"ק 38081-06-24 מיום 26/06/2024 במסגרתה דחה בית המשפט קמא (כב' השופטת סיגלית גץ-אופיר) את בקשת המערער להישפט על דו"ח שקיבל.
2. ביום 16/1/2021 סמוך לשעה 16:20, בחוף זמיר בחיפה, רכב המערער במהירות על אופניים בטיילת החוף, כך שהיווה סיכון לעוברים ושבים, וזאת בניגוד לסעיף 9א לחוק העזר העירוני, כך לפי הדו"ח שנרשם לו.
3. המפקח עורך הדו"ח, הוסיף וציין בנסיבות עריכת הדו"ח כי המערער סירב להזדהות עד שהגיעה למקום ניידת משטרה. הוא צעק ואיים על הפקחים וסירב לשתף עמם פעולה. כמו כן, סירב לחתום על הדו"ח שנרשם לו. בדו"ח נרשמו פרטיו המלאים של המערער, כמו גם כתובת מגוריו, ברח' יהודה בורלא 14 בחיפה. עוד יצוין, כי בדו"ח כתוב במפורש, כי אם ברצון מקבל הדו"ח להישפט על העבירה, עליו למלא את פרטיו בספח "בקשה להישפט", לחתום עליו, ולשלוח אותו בדואר רשום לעירייה, בתוך 90 יום, יחד עם הנספחים המפורטים באותה פסקה.
4. אין חולק, כי המערער לא פעל בהתאם להוראות הדו"ח ולא ביקש להישפט בתוך המועד הקבוע בחוק. לדבריו, ב-3/4/2024 לאחר למעלה מ-3 שנים, קיבל הודעה מהבנק שחשבונו מעוקל. לאחר בירור, הבין שמדובר בהליכי גבייה של הדו"ח האמור. הוא פנה לעירייה, אשר השיבה לו בכתב מיום 5/6/2024, כי נוכח הוראות סעיף 229 לחסד"פ המועד החוקי להגשת בקשה לביטול הדו"ח, חלף. למרות זאת, בקשתו הועברה לתובעת מוסמכת, אשר לא מצאה כל עילה לבטל את הדו"ח, ועל כן בקשתו נדחתה.

5. המערער לא אמר נואש ופנה לכב' בית המשפט קמא להאריך לו את המועד להישפט בטענה שלא קיבלו. כב' השופטת קמא דחתה את בקשתו, בהינתן אישור המסירה וכתובתו הרשומה, המעידים על כך שהדו"ח נשלח לכתובת הרשומה החוקית של המערער, ומכאן הערעור שבפניי.
6. בדיון בערעור חזר המבקש על טענותיו באריכות. הוא אישר כי אכן כי הדו"ח נרשם בפניו, וכי הכותבת שנרשמה בו, אליו נשלח, אכן הייתה כתובתו אותה עת. לדבריו, הוא הציע לעירייה לשלם את הקנס המקורי חלף הקנס הנוכחי העומד על פי שלוש בערך, מהקנס המקורי, אך הצעתו זו הייתה יפה לשעתה. לדבריו, כיום, על אף התמונה בה הוא נראה רוכב עם האופניים בטיילת, ועל אף שאין הוא חולק על כך, נגרם לו עיוות דין והוא מבקש לשנות את המצב המשפטי ומבקש פסיקה בעניין (פרוט' עמ' 2 ש' 20-27).
7. נוכח העובדה שהמערער ייצג את עצמו, עשה בית המשפט את מירב המאמצים לאפשר לו לשקול את עמדתו, להיוועץ, ואף לחזור למתווה שהוא עצמו הציע לעירייה, דהיינו, לשלם את הקנס המקורי, ואף הוצע לו לפרוס את הקנס לתשלומים כדי להקל עליו, אך המערער סירב ועמד על מתן פסק דין, זו כמובן זכותו, ועל כן, אין ברירה מלפני אלא להכריע על פי הוראות הדין.
דיון והכרעה:
8. לאחר שעיניתי בהודעת הערעור על נספחיה, חומר הראיות, ושמעתי באריכות את טענותיו של המערער, חוששני שאין בידי להיעתר לערעור ודינו להידחות.
9. כאמור, הדו"ח נרשם למערער בנוכחותו, הוא סירב לחתום עליו, ולא פעל לפי הוראות 229 לחוק סדר הדין הפלילי, שעיקרן כתובות על גבי הדו"ח, לפיהן ככל שהוא בוחר להישפט על הדו"ח, עליו לפנות ולבקש זאת בתוך 90 הימים. די בכך כדי לדחות את הערעור.
10. מעבר לכך, הן בבית המשפט קמא, והן בבית משפט זה, ניתנה למערער האפשרות להמציא תמצית רישום על מנת לסתור את טענת המשיבה, ולהראות כי הכתובת הרשומה בדו"ח אליה הומצא, היא לא כתובתו.
11. ברם, המערער הפיק תמצית רישום ממשד הפנים, המלמדת כי הכתובת אליה שוגר הדו"ח היא הכתובת בה הוא התגורר באותה עת. המערער אישר זאת בכתב לבית המשפט וגם בדיון עצמו אישר כי אכן זו הייתה כתובתו באותה עת. לכן, יש לקבוע כי הדוח הומצא לכתובת החוקית הנכונה של המערער.
12. המערער הוסיף וטען כי הוא עבר כתובת מאז. לפי סעיף 2 (א) לחוק עדכון כתובת התשס"ה 2005, וסעיף 17 לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה 1965, חייב תושב להודיע למשרד הפנים על שינוי בכתובתו. אם הוא לא קיבל את הדו"ח בדואר, למרות שהדו"ח נרשם בפניו ונמסר לו עותק ממנו על ידי הפקחים, חייב היה להקפיד שדברי הדואר "עוברים" לכתובת אליה עבר. כך או כך, משהומצא הדו"ח לכתובת הרשומה במשרד הפנים, והמערער לא רק שלא סתר את חזקת המסירה, אלא אישר כי זו אכן כתובתו, רואים את דבר הדואר כאילו נמסר לתעודתו (ראו גם דברי כב' השופט אדמונד לוי, בדיוק בהקשר דומה, ברע"פ 2096/07 ד"ר ציפורה רייני כוכבי נ' מדינת ישראל, פסקה 7, (2007)).
13. אשר לחשש לעיוות דין, המערער לא חולק על כך שהוא נראה בתמונה רוכב על האופניים בשביל הולכי רגל בטיילת בחוף זמיר. הוא מודע לכך שזו עבירה. הוא טען כי לא ידע שהחוק אוסר זאת, אין במקום שילוט, ולדבריו יש סיכון גדול לרוכבי אופניים לרכוב על הכביש, והוא מבקש לשנות את המצב המשפטי, וכדבריו (עמ' 2 לפרוט' שורות 20-28, ההדגשות שלי -ש.ב.):
- "הצעתי לשלם את הקנס המקורי והם סירבו. היום אני מסכים לשקול לשלם את הקנס המקורי, אבל אני מעוניין עכשיו להישפט. כלכלית זו החלטה נכונה בשבילי להסכים עכשיו, אבל עכשיו כשכבר קראתי הרבה חומר על הנושא ובאתי מוכן, הגעתי למסקנה שאני מעוניין אולי להשפיע על הפסיקה ולשנות אותה, ואני רוצה להמשיך לקדם את זה. כי יש לי טיעונים. נכון שבוצעה עבירה, אך יש פה שמתי לב בתור רוכב אופניים זיהיתי הרבה סטיות בתמרוך, וזו הזדמנות בשבילי להוכיח שיש בעיות בתמרוך וזה פוגע בנו רוכבי האופניים, מה שעשיתי הרבה פחות מסוכן ממה שהמשיבה עושה ומדינת ישראל עושה, ואני מעוניין להשפיע על הפסיקה בנושא זה. לכן אני מעוניין להתעקש שיש פה בעיה. ההצעה שהסכמתי לה בעבר זה היה תוך תכתובות שהיו בינינו במייל, אבל בינתיים קראתי חומר רב בנושא ואני עומד על דעתי".
14. בכל הכבוד, לא מצאתי כי הוכח חשש לעיוות דין, שעה שישנה תמונה ברורה, כי המערער רכב על אופניים בטיילת המיועדת להולכי רגל בלבד, תוך הפרת חוק העזר, והוא אף מאשר כי הוא זה שרכב במקום כנטען בדו"ח. טענותיו כי הוא לא מכיר את החוק ו/או כי אין שילוט, אינן יכולות להועיל לו ואין בהן כדי לשנות את התוצאה. אי ידיעת החוק אינו פוטרת, ולגבי השילוט, החוק אוסר רכיבה במקום וזו הנורמה המחייבת. נרשם בדוח כי ישנו שילוט האוסר רכיבה על אופניים במקום, ואף צוין בדיון כי ישנם שבילי אופניים.

15. כך או כך, בית המשפט העליון פסק כי זכותו של אדם לקיים הליך לבירור העניין שרירה וקיימת, אך אין היא זכות אבסולוטית, וככל שהוא חפץ לנהל את ההליך ולכפור באמור בדו"ח, היה עליו לעשות זאת במסגרת הזמנים שמתווה לכך החוק (ראו גם דברי כב' הנשיא מ' שמגר בסוגיה דומה, ר"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל (1985)).
- דברים אלה יפים ביתר שאת, שעה שעסקינן במי שידע על הדו"ח במועד שנרשם, וכעת לאחר שלוש שנים, מבקש להחזיר "את הגלגל לאחור" כשהראיות מלמדות כי אין לכך תוחלת.
16. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נפלה כל שגגה מלפני כב' בית המשפט קמא, אני דוחה את הערעור ומבטל את עיכוב הביצוע על הליכי הגבייה.
- ניתן היום, ט"ו אלול תשפ"ד, 18 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.